

## **Nemzeti gyásznapi, október 6.**

Évforduló megint.  
Félárbocon a nemzeti lobogó.  
Halottaink tömegsírokban  
- nyugszanak. Nyugszanak?  
Pedig kijárna mindegyiknek  
egy-egy díszes koporsó.  
Díszlövés, virág, búcsúkürtszó.....  
(Ugyan, mindez mire jó??)

Dehát csatákat, majd háborúkat,  
sőt végül országot vesztettünk.  
Így tehát mai, határainkon kívüli  
tömegsírokban porladó halottjainkra,  
egykorvult, de széttört hazánkra  
legfeljebb fájó szívvel-keserűséggel,  
sóhajtva emlékezünk.

S álmodozunk: Tán győzhettünk is volna...?  
Világraszóló diadallal elűzve,  
szétverve az ellent!?  
Tömegsírokba ásva halottaikat  
(és hát a mieinket is, mert ugye  
hol hasad a fa, hullik a forgács).

Mondd: Jó lett volna? Nekik?  
És megoldást kínált volna nekünk?  
Mire is? El tudod magyarázni  
a vesztesnek is: elfogadhatóan?

Bizony nem. A győzelem vágyának magja  
a másik szívében élő marad,  
csírázni nem múlik.  
Sóhajtva emlékezik halottaira,  
elvesztett hazájának darabjaira...  
S álmodozik: tán győzhettünk is volna?

Mondd hát, mit tegyünk?  
A sátán körjátékának  
véget hogyan vessünk?  
Lehetőleg örökre?

Bocsánatkérés és megbocsátás.  
Örök vigyázat és őszinte féltés a másikért  
az egyetlen út, mely járható,  
ám késpenge keskenységű....  
és soha, de soha-sohasem,  
el nem hagyható.

Talán, akkor..... lehetséges,  
De ezt nem (sem) mi végezzük be.  
Hanem tudod-e ki? Igen?

Igen,, kérlek: csak Reá kellene hallgatni,  
és másra, senki másra - nem.

(20251006. - zsgy.)